

Sygn. akt I C 666/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant:(...)

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki akcyjnej w G.

przeciwko M. R.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 2.000 zł (dwa tysiące złotych);
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 666/16

## UZASADNIENIE

Powód, Bank (...) S.A. w G., pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wniósł o zasądzenie od pozwanego M. R. kwoty 46.287,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) liczonymi od kwoty 44.936,40 zł od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 24 listopada 2011 r., na podstawie umowy nr (...), udzielił pozwanemu kredytu, z obowiązku spłaty którego pozwany się nie wywiązał. W dniu 31 sierpnia 2015 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, zaś w dniu 2 listopada 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2016 r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego sądu.

Nakazem zapłaty z dnia 25 stycznia 2016 r., wydanym w sprawie I Nc 2266/15, Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany M. R. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż zaległości z tytułu umowy kredytowej nie przekraczały jednego pełnego okresu rozliczeniowego, wobec czego wypowiedzenie umowy przez bank było – jako niezgodne z treścią § 8 łączącej strony umowy – bezzasadne. Pozwany regularnie spłaca swoje zadłużenie wobec powoda, próbował też skonsolidować łączące go z bankiem umowy kredytowe celem obniżenia wysokości miesięcznej raty, jednakże powód nie wyraził na to zgody.

Pismem z dnia 10 maja 2016 r. powód cofnął pozew co do kwoty 2.000 zł z uwagi na fakt, że pozwany po wniesieniu powództwa częściowo spłacił należność w ww. kwocie. Powód zmodyfikował również żądanie pozwu wskazując, że domaga się odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 44.936,40 zł od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia 13 stycznia 2016 r. oraz od kwoty 43.685,89 zł od dnia 14 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 24 listopada 2011 r. pozwany M. R., jako konsument, zawarł z powodem Bankiem (...) S.A. w G. (wówczas z siedzibą w K.) umowę kredytu nr (...). Kredyt miał być spłacony w 83 ratach po 1.429,46 zł każda i dodatkowej ostatniej racie w wysokości 1.429,05 zł. W § 8 ust. 1 umowy zawarto zapis, iż bank może ją wypowiedzieć jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

**bezsporne** , nadto: umowa – k. 66-69; kalendarz spłat – k. 42-43

Pismem z dnia 31 sierpnia 2015 r., doręczonym pozwanemu w dniu 22 września 2015 r., powód wypowiedział M. R. ww. umowę, uzasadniając to niespłacaniem przez pozwanego rat kredytu i odsetek w ustalonych w umowie terminach. Termin wypowiedzenia, zgodnie z jego treścią, upływał 10 października 2015 r.

**bezsporne** , nadto: wypowiedzenia wraz z po – k. 63-65

Pozwany nie spłacał wszystkich rat kredytu regularnie, część wpłat następowała z opóźnieniem. W dniu 12 sierpnia 2015 r. pozwany uiścił powodowi kwotę 2.000 zł, natomiast w dniu 31 sierpnia 2015 r. kwotę 1.321,16 zł tytułem spłaty przedmiotowego kredytu. Łączna wysokość wszystkich wpłat pozwanego z tego tytułu wynosiła na dzień 31 sierpnia 2015 r. 62.429,99 zł.

**dowód** : potwierdzenie przelewu – k. 51; dowód wpłaty - k.52; zestawienie wpłat – k. 41

**Sąd zważył, co następuje:**

Powyższy stan faktyczny, stanowiący de facto okoliczności bezsporne, Sąd ustalił na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów, kopii dokumentów i wydruków których prawdziwości i wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, Sąd także nie znalazł podstaw do odmówienia im tych walorów.

Pismem z dnia 10 maja 2016 r., przed rozpoczęciem rozprawy (art.203§1 kpc) powód cofnął pozew co do kwoty 2.000 zł. Zgodnie z art. 355 § 1 kpc, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym. W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, nie zachodzą przesłanki z 203 § 4 kpc, które wskazywałyby na niedopuszczalność cofnięcia pozwu w tej sprawie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 355 i 203 § 1 kpc, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W pozostałej części powództwo było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż M. R. zawarł umowę z powodowym bankiem jako konsument, czyli osoba fizyczna zawierająca z przedsiębiorcą umowę niezwiązaną bez pośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art.22<sup>1</sup> kc).

Treść § 8 ust. 1 łączącej strony umowy zawiera postanowienia analogiczne do art. 14 obowiązującej ówczesnie ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081), zgodnie z którym jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty

zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

Zagadnienia związane z przedmiotową regulacją były przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 czerwca 2015 r. (V CSK 507/14) stwierdził m. in., że na gruncie wskazanego przepisu należy uznać, iż uprawnienie kredytodawcy do wypowiedzenia umowy powstaje wówczas, kiedy konsument (kredytobiorca) nie zapłacił w całości lub częściowo rat, osiągając w ten sposób zadłużenie sięgające sumy dwóch pełnych rat. Ustawa określa jednak minimalne uprawnienia konsumenta, a nie kredytodawcy, wobec czego nie wyłącza możliwości uzgodnienia warunków korzystniejszych dla konsumenta.

Sąd Najwyższy podkreślił, że dopuszczalność wypowiedzenia jest uwarunkowana dokonaniem wcześniejszego wezwania do zapłaty. Najpierw więc musi powstać stan umożliwiający wypowiedzenie, czyli zaległość w płatności w rozmiarze co najmniej dwóch rat. Potem kredytodawca – chcąc skorzystać z prawa do wypowiedzenia – musi wezwać kredytobiorcę do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Jeżeli na skutek wezwania kredytobiorca dokona wpłaty całej zaległości, oczywiste jest, że wypowiedzenie nie może nastąpić, mimo że wpłata, rozpatrywana w kategoriach terminów umownych, nastąpiła po terminie. Jeżeli dłużnik spłaci tylko część zaległości, powstaje wątpliwość, czy taka spłata, o ile zmniejszyła zaległość poniżej granicy dwóch pełnych rat, daje kredytodawcy prawo do wypowiedzenia kredytu, inaczej rzecz ujmując – czy zaległość w wysokości dwóch pełnych rat jest przesłanką, która musi istnieć w chwili dokonywania wypowiedzenia umowy. Kategorie sformułowanie pierwszego zdania art. 14 u.k.k. wskazuje na bezwzględny wymóg istnienia takiej zaległości w chwili wypowiedzenia, a ponieważ wypowiedzenie nie może być skutecznie dokonane bez wcześniejszego wezwania do zapłaty, które z kolei odnosi się do konkretnych, zindywidualizowanych świadczeń już wymagalnych, przedmiotem oceny dopuszczalności wypowiedzenia musi być stan zadłużenia kredytobiorcy istniejący w chwili, kiedy kredyt został mu wypowiedziany, jednak tylko w takim zakresie, w jakim został objęty obowiązkowym wezwaniem do zapłaty opatrzonym rygorem wypowiedzenia umowy.

Przełożenie powyższych rozważań na realia sprawy niniejszej prowadzi do konkluzji, że wypowiedzenie dokonane przez powoda nie było skuteczne, a co za tym idzie – domaganie się przez powoda zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty kredytu jest w chwili obecnej bezzasadne.

Przede wszystkim należy zauważyć, że powód – mimo ciążącego na nim w myśl art. 6 kc i 232 kpc obowiązku – w żaden sposób nie wykazał, by przed wypowiedzeniem umowy wzywał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty. Sama ta okoliczność jest zatem podstawą do oddalenia powództwa, niemniej jednak, zdaniem Sądu powód nie zdołał także wykazać zaistnienia innej niezbędnej przesłanki skutecznego wypowiedzenia umowy, tj. istnienia wymagalnego zadłużenia pozwanego, które sięgałoby sumy dwóch pełnych rat.

Na dzień, w którym powód wypowiedział pozwanemu umowę, wymagalne było 45 rat kredytu, w łącznej wysokości 64.325,70 zł. Łączna wysokość wszystkich wpłat pozwanego z tego tytułu wynosiła natomiast na ten dzień 62.429,99 zł. Tym samym różnica pomiędzy kwotą należną a spłaconą wynosiła 1.895,71 zł, a więc mniej niż dwukrotność miesięcznej raty (2.858,92 zł).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd - w zakresie nieobjętym umorzeniem postępowania - powództwo oddalił na podstawie powołanych przepisów, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

## ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)